

PAUL VIEJO

Krimi

Ami a legjobban zavart, idegesített, ami miatt megesküdttem, hogy soha többet nem csinállok ilyet, akár mennyire is érzem a késztetést, és akár milyen nagy hírnévre is tehetnék szert, az volt, hogy miután összeraktam a fejemben a történetet, átgondoltam az előzményeket, azt, hogy a szőke nőnek mi volt a jelentősége, kibogoztam az összecsomózódott szálakat, igyekeztem nem megfélemlíteni egyetlen hulláról sem, mindent elmeséltem lassan, artikulálva, így teltek-múltak az órák, egyik a másik után, és a kihallgatás végén a rendőr azt találta kérdezni, ki is vagyok én tulajdonképpen, és hogy ennyi kérdés után ő már azt sem tudja, mivel is vádolnak engem.

45. utca

A 45. utca kiváló búvóhely. Például, ha az ember meglöki egy nő táskáját a 3. utcában, és menekülnie kell, akkor csupán két lépés, ahogy mondom, és már meg is úszta. Vagy amikor T. J. bandájából kerget bennünket néhány srác a Nyugati utca felől közeledve, és már a sarkunkban vannak, akkor a 45. utca elrejt minket, elintézi, hogy véget érjen az üldözés. Ideális hely, mert szinte nincs olyan lámpa, amelyik működik, és alig van benne kivilágított kirakat. Jó hely, mert a zsaruk rég lemondtak róla, hogy bármivel is próbálkozzanak itt, és ez sokat segít. Mert ez az a hely, ahol felnőttünk, itt játszottunk gyerekkorunkban, erre az utcára emlékezünk, ha a családunkra gondolunk. Mert pontosan tudjuk, hogy majdnem minden nap, késő délután a 45. utca sarkai újrendeződnek, bemérik a szögeiket, és az utca, ami a 16. sarkáig ért, most elér egészen a 32-ig, a sarkátor pedig, ami az utcánkat a főutcával kötötte össze, most egy kis térnél véget ér vagy, olyat is láttam már, hogy a 3. utcával való kereszteződése kiszélesedik, hogy csatlakozhasson a Szilas Sugárúthoz. Néha az is megesik, de ezzel azért nem szabad számolni, hogy a 45. utca az összes sarkát elzárja, összeköti az elejét a végével, és erődde alakul, a mi erődünk, a mi rejtkehelyünk, a mi édenünk, amit nem foglalhat el tőlünk senki.

Mentségek

Barátom, Alekszander Lijejics, azért írok, hogy tájékoztassam, attól tartok, a cenzúra lecsapott a verseire, és mindent megtesznek, hogy maga ne tudjon publikálni. Sirin barátunkat tegnap a Dubrovskaja környékén lepték meg,

vagy három télbe biztos beletelik majd, míg magához tér a meglepetéstől, Pavel Szergejevics és Ilja Fjodorovics még ennél is rosszabbul járt, mert őket bedugták egy Voronyezsbe tartó kamionba, ahonnan, maga is jól tudja, nem szabadulnak ki többé. Az édesanyja és a testvére naponta küldözgetnek nekem levelet a segítségemet kérve, pedig tudhatnák, hogy nem áll módomban segíteni. A Lubjankában megint lázadás tört ki, a végeredmény újabb húsz halott fegyenc. Sztálin eladott mindannyiunkat, Hitler most foglalta el Lengyelországot, egész Európa le akar tarolni valakit, aki épp nem az ő oldalán áll. Ludmilla elment, én pedig megőrülök.

Félhomály

Először összetette a két tenyerét, majd a két mutatóujját összekulcsolta. A lámpafényben a falon azonnal kirajzolódtott egy fekete galamb. Egy hirtelen mozdulat, és máris egy kutya profilja látszik, félig jámbor, félig agresszív, a gyűrűsujj segítségével még a nyelvét is kidugja. Amikor a bal kéz eltűnt, egy férfi feje jelent meg a lámpa fókuszában. Alig mozdult egyetlen izület, amikor annak az embernek a szemöldöke a meglepetéstől máris a magasba szökött, ahogy az egyik mutatóujj, és félig a másik is, a jobb kézen lévő, összefonódtak, kinyújtóztak, és egy begörbített hüvelykujj segítségével negyvenötös kaliberű pisztolyt formáltak. A félhomályban talán elhangzott néhány mondat, pár kérdés, fenyegetőzés, bocsánatkérés. Nincs jelentősége. Talán már akkor sem volt jelentősége, amikor lekapcsolta a villanyt, hogy eltüntesse a hullát. Amikor órákkal később megérkezett a rendőrség, és felkapcsolták a villanyt, egy kutya, félig jámbor, félig agresszív, a szőnyeget szagolgatta, s rajta a vérnyomokat.

Jazz ladies

Ha a nevüket kérdezed, az ajkuk pirossága azt mondja, Etta, vagy Sheena, vagy Jay. Szőkék, feketék, vörösek. Testhezálló ruhát viselnek, és olyan könnyedén vájják a cipőjük túsarkát a színpad padlójába, hogy kirázza az embert a hideg. És behunyják a szemüket, barátom, mintha betakargatnának az ágyban, és aztán végigsimítanak a mikrofonon, felülről lefelé, tudod, miről beszélek, mielőtt belesuttognának. És ebben a pillanatban, a whiskyvel kikövezt útnak ebben az egyetlen megvilágosodott pillanatában azt kívánom, minden erőmmel azon vagyok, hogy ellen tudjak állni, hogy ne induljak el feléjük, hogy itt maradjak, ennek az átkozott bárnak a legmagasabb árbocához kötözve.

Hátraarc

Amikor a jég a fogához koccant, tudta, hogy már megint késő van, és hogy a pohárból elfogyott a whisky. Felállt, széthajtogatta az esőkabátját, felvette, aztán kilépett a kocsmá ajtaján. Odakint nem ázott senki. Úgy ment végig a sugárúton, hogy a keze a zsebében volt, a feje lehajtva, a szájában cigaretta. A sarkon a rendőr, akinek nemrég dugott egy bankjegyet a zsebébe, jó estét kívánt. Amikor átment az úton, majdnem elütötte egy taxis, az, aki azt a fekete autót követte. A következő sarkon a neccharisnyás, éhesarcú lány, aki alig volt tizenhat éves, megkérdezte, hogy ma miért nem. Egy lámpaoszlop és egy fehér unikornis között félig elvérzett férfi feküdt a földön, két adóssággal kevesebb, három készúrással több. Amikor a kapuhoz ért, mielőtt bement volna, eltaposta a cigarettacsikket. Köpött egyet. Aztán felment a lakásba, felakasztotta az esőkabátot, az asztalhoz lépett, fogta a cetlit az üzenettel, konstata, hogy a felesége végül beváltotta az ígérését, és mielőtt rágyújtott volna egy újabb cigarettára, a kezével a fejére csapott, és lehunyt szemmel szinte csak suttogetta maga elé, hogy vannak dolgok a világon, amelyek még mindig kicsúsznak a keze közül.

Némafilm

Miért vagy ilyen kemény velem, Buster? Csak egyszer. Aztán soha többet nem kérek tőled semmit. Mondd, hogy szeretsz. Hallanom kell, vagy ha nem, én meghalok.

Üzenet a tenger mélyéről

Ha a papírt, amin az üzenetemet olvasod, a kezeden tartod, az azt jelenti, hogy a testem a víz felszínére került, vagy azt, hogy minden vizet kimertek a tengerből, mert ezt az üzenetet a nadrágom zsebében találták, és ezzel a halálom oka igazolva is van. A szerelmi vallomásom és az árulásom (két olyan igazság, ami örök életedre fájni fog), itt van, kicsit lejjebb, ahol a betűk már bizonyára elmosódtak a kék tintapacában, ami nem engedi, kedvesem, hogy őszinték legyünk.

Summertime

Most már hiányoznak azok az idők, azok a nyári napok, a jegyzetek az augusztusi nap fényében, amiket, azt hiszem, soha nem fogok elfelejteni. Például a busz, ami

az uszodába vitt. Például az érzés, ahogy a nedves fürdőgatyá a testemhez tapad, vagy ahogy leszálok a bicikliről. Vagy, miért is ne, a biciklis verseny a trafikig, ahol édességet árulnak, olyan édességet, amit aztán ragacsosan adogattunk kézről kézre, vagy a vérszerződés Albertóval, az örök barátság, és forever love szól a rádióban, miközben anyámmal reggelizünk, és a feladatlapok, már nincs sok hátra szeptemberig, miért kell nekem matekot tanulnom, és az osztálytársaim, akik eltűntek három hónapra, a forróság szieszta idején, és csöndben kell lenni, mert a szomszédok alszanak, a falnak rúgott labdák, néhány nyom még ma is látszik. És az első találkozások a táborúzt körül, Irene arca a lángok túloldalán, az első bulik, nyáron kell megtanulni táncolni, a kifogások, hogy miért jöttem később a megbeszéltnél, az első csókok, a titokban szívott cigaretta, az a néhány slukk, mondtam már?, az első csók, és aztán szeptemberig semmi, egy szó se. Egy U2 szám, ami nem megy ki a fejemből, a találkozások nyár végén, „és te mit csináltál?”, mindenki ezt kérdezte, emlékszem, féltem belépni az iskolába, a táborok, a kirándulások a folyóhoz, néhány berúgás, lerészegedés, egy ház a tengerparton, egy vacsora más párokkal, Alberto telefonál, hogy „találkoznunk kell”, az első nyár, amikor dolgozom, a nyári záporok, futó vihar, forever love, „nekem ez nem jelentett semmit”, mondja ő, „és te mit csináltál”, akarom kérdezni most én a barátomat, Irene, aki hazamegy a szüleihez, a szieszta, „találkoznunk kell”, remélem, hogy majd ezt mondja, augusztus, augusztusig nem tudok szabadságra menni. Minderre világosan emlékszem, mindezt soha nem felejttem el, sok minden történt. És aztán, még ez is nyáron, például, a székek a szabadterti moziban, a naptej, a foci vb, a bőrönd, Irene végleges bőröndje, „és te mit csináltál”, néhány álmatlan éjszaka, a nyár slágere, forever love, még mindig ez szólt, és az a lövés, „találkoznunk kell”, mondta Alberto, és az a levél, ráadásul a komód tetején, hogy minden jót, búcsúvél, így hívják.

Bakucz Dóra fordításai

Paul Viejo (1978) a *La madera y la ceniza* (A fa és a hamu, 2003.) című regény, a *Quinta Avenida esquina con qué* (Ötödik sugárút és a hogyishívják sarkán), és az *Extraña forma de memoria* (Az emlékezet különös formája, 2001.) című verseskötet szerzője. A Público című spanyol napilap kritikus, Madridban és Milánóban él.

www.paulviejo.com